

Arrest

nr. 246 789 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 juli 2020, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 september 2020 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat H. CHATCHATRIAN en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoeker op 20 mei 2019 heeft ingediend in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende

de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Ze luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.05.2019 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 18.06.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk drie jaar en acht maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 19 jaar in Afghanistan waar hij geboren en getogen is en waar zijn hele familie verblijft. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt in Afghanistan bestaande uit zijn ouders, zijn twee broers en drie zussen. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en zijn arbeidsovereenkomst voorlegt, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 18.06.2019 verviel tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Op de inventarislijst bij huidige aanvraag 9bis vermeldt zijn raadsman als laatste stuk: OKAN vervolgdossier. Echter, dit dossier bevindt zich niet bij de voorgelegde stukken. Evenmin wordt in de aanvraag zelf melding gemaakt van een eventuele scholing bij aankomst in België. Bovendien stellen we vast dat betrokkene bij aankomst in België al meerderjarig was en dus geen toegang meer had tot het OKAN onderwijs. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden door onze diensten.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een verregaande integratie, dat hij hier zijn bestaan opgebouwd zou hebben, dat hij vloeiend Nederlands zou spreken, dat hij een uitgebreide vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat hij sinds 2015 in België zou verblijven, dat hij zich zoveel mogelijk heeft trachten te integreren in de samenleving, dat hij tewerkgesteld was om in zijn noden te voorzien en niet ten laste te vallen van de Belgische Staat, dat hij er alles aan zou doen om inzetbaar te zijn op de Belgische arbeidsmarkt en niet ten laste te vallen van de Belgische Staat, dat hij omschreven zou worden als een zeer gemotiveerde, hardwerkende jongen die altijd positief is en zijn uiterste best zou doen om Nederlands te spreken, dat hij een aanwinst zou zijn voor onze samenleving, dat hij zich zeer goed aangepast zou hebben aan de Belgische cultuur, dat hij zijn huurovereenkomst voorlegt evenals zijn individuele rekening voor het jaar 2016, 2017 en 2018, zijn fiche 281.10 van het jaar 2016, 2017 en 2018, zijn arbeidsovereenkomst, twee loonfiches, een verklaring van zijn werkgever en vier getuigenverklaringen van collega's) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt het volgende:

"II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

II.1.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn om een aanvraag vanuit België in te dienen.

Zo acht verwerende partij het feit dat verzoekende partij hier bijna 4 jaar op een antwoord moest wachten betreffende haar asielaanvraag, geen buitengewone omstandigheden om haar aanvraag ontvankelijk te verklaren.

Verwerende partij meent dat verzoekende partij haar aanvraag 'via de geijkte weg'

Echter, wat zij vergeet te vermelden, is dat in Afghanistan geen Belgische ambassade is, waardoor het voor verzoekende partij onmogelijk zou zijn om haar aanvraag 'via de geijkte weg' (zijnde bij de Belgische ambassade in haar land van herkomst) aan te vragen. Verwerende partij zal waarschijnlijk poneren dat verzoekende partij haar aanvraag dan maar vanuit een buurland van Afghanistan moet doen. Echter dit zou werkelijk onmogelijk zou zijn voor haar.

Eerstens is het voor verzoekende partij onmogelijk om naar bijvoorbeeld Pakistan te reizen, daar enige tijd te verblijven en haar aanvraag vanuit Islamabad in te dienen. Bovendien, rekening houdend met de huidige omstandigheden (de corona-crisis) zou dit helemaal onmogelijk zijn voor verzoekende partij.

Het is dan ook onbegrijpelijk dat verwerende partij al deze zaken niet als buitengewone omstandigheden acht die het voor verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om de aanvraag vanuit haar land van herkomst in te dienen.

II.1.4 Verzoekende partij is en modelburger, kwam als minderjarige op 19 jarige leeftijd aan in België en is een voorbeeld voor veel leeftijdsgenoten. Zij spreekt perfect Nederlands, liep hier school en heeft een grote vriendenkring en een blanco strafblad.

Verzoekende partij begrijpt werkelijk niet welke criteria verwerende partij gebruikt om iemand de gunst van humanitaire regularisatie te verlenen, als zij niet in aanmerking komt voor humanitaire regularisatie, dan komt niemand in aanmerking...

Al deze elementen vormen uiteraard een ernstig argument om verzoekende partij verblijf te verlenen, zij kan onmiddellijk aan de slag, zal nooit ten laste vallen van het Belgisch sociaal zekerheidssysteem en zal nu - meer dan ooit - een meerwaarde betekenen voor onze maatschappij.

Verwerende partij heeft het dossier van verzoekende partijen klaarblijkelijk niet grondig gelezen.

Verwerende partij is bijzonder onzorgvuldig te werk gegaan en schendt op manifeste wijze de materiële motiveringsplicht.

II.1.5. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn immers omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoekende partij meent dat zij in casu wel degelijk heeft aangetoond dat het voor haar bijzonder moeilijk is om hun aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen.

Wat er ook van moge zijn. In casu zijn er wel degelijk buitengewone omstandigheden voorradig die toelaten dat de aanvraag van verzoekende partij in België mag worden ingediend.

In casu werd bewezen dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone en onnodige inspanning zou betekenen voor verzoekende partij.

II.1.6. Daarnaast stelt verwerende partij dat de elementen qua integratie van verzoekende partij, tot de gegrondheid behoren en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

[...]

Nergens in de Vreemdelingenwet - ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Verwerende partij meent dat de perfecte integratie van verzoekende partijen geen reden is om over te gaan tot regularisatie.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom de lokale verankering niet leidt tot verblijf. Verzoekende partij meent juist dat de elementen qua integratie onherroepelijk deel uitmaken van de buitengewone omstandigheden.

Il.1.7. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

2.2. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk

is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt *in casu* onontvankelijk verklaard. Derhalve is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekster niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Waar verzoeker nu betoogt dat de verwerende partij vergeet te vermelden dat er in Afghanistan geen Belgische ambassade is en dat het voor hem onmogelijk is om naar bijvoorbeeld Pakistan te reizen, kan de Raad alleen maar vaststellen dat hij dat niet in zijn aanvraag heeft voorgelegd. Derhalve kan de verwerende partij niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden die verzoeker haar had voorgelegd.

Verzoeker hekelt verder het standpunt dat het feit dat hij hier bijna 4 jaar moest wachten op een antwoord betreffende zijn verzoek om internationale bescherming niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in eerste instantie heeft geoordeeld dat de behandelingsduur van drie jaar en acht maanden niet als onredelijk lang kan worden beschouwd en dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, aan betrokkene niet ipso facto een recht op verblijf geeft. Verzoeker brengt geen bepaling of beginsel bij waaruit het tegendeel blijkt, en toont dus niet aan dat de verwerende partij hierover onwettig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld.

Verzoeker verwijst naar zijn profiel en zijn integratie, als voorbeeld voor veel leeftijdsgenoten, en betoogt dat deze elementen ertoe zouden moeten leiden dat hem de gunst van de humanitaire regularisatie wordt verleend. Echter, de thans bestreden beslissing heeft betrekking op ontvankelijkheid van de aanvraag en de verwerende partij doet in het kader van deze beslissing nog geen uitspraak over de vraag of aan verzoeker de gunst kan worden verleend.

Verzoeker stelt dat nergens in de Vreemdelingenwet wordt vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase behoren en welke tot de gegrondheidsfase, en dat de elementen die duiden op zijn integratie onherroepelijk deel uitmaken van de buitengewone omstandigheden zodat hij niet begrijpt waarom zijn lokale verankering niet leidt tot een verblijfsmachtiging.

Het standpunt van de verwerende partij dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard, is in lijn met de rechtspraak van de Raad van State, die heeft geoordeeld dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het komt derhalve aan verzoeker toe om aannemelijk te maken dat hij zich in dermate buitengewone omstandigheden bevindt dat daar in zijn concrete geval anders over moet worden gedacht. Hij blijft daartoe in gebreke.

Uit hetgeen voorafgaat en wat hierna nog volgt, blijkt dat verzoeker zijn aanvraag via de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats in het buitenland moet indienen, waarna de verwerende partij zich zal uitspreken over het al dan niet verlenen van de verblijfsmachtiging op grond van de elementen die verzoeker heeft aangebracht. Aangezien hij niet betwist dat hij daar nog beschikt over een uitgebreid familiaal netwerk, toont hij niet aan dat een tijdelijke terugkeer niet mogelijk is, of bijzonder moeilijk.

2.3. Aangezien verzoeker de overige motieven in de bestreden beslissing ongemoeid laat, volstaat het voorgaande om vast te stellen dat het enig middel niet kan worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingezaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS